

Νυστάζω, πέφτω τάχατε, τυλίγομαι τὴν κάλ-
 παν, κοιμοῦμαι ὡς τὸ μεσάνυκτον, καὶ ἄκου τί πα-
 θάνω· ἐμπλέκονται μ' οἱ ψεῖρες μου ἄνωθεν ἕως κάτω,
 καὶ θάνω τὸ χερίσιν μου, συντριβῶ καὶ τσα-
 κίζω, ἐβγάνω τ' ὀλοκόκκινον, νάπες βαφέαν ὁμοιάζω.
 Κάππα μου, ὅπου δύναται, κάππα μου, ἃς σὲ
 ἀγοράσῃ, κάππα μου, ἡγανάκτησα, κάππα, τὰς χάριτάς
 σου.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

Καὶ προβαίνει ἡ Μαρία λίγη νὰ πάρει
 δροσιὰ στὰ σωθικά τὰ μαρμαρένα·
 εἶναι νύκτα γλυκεῖα καὶ τὸ φεγγάρι
 δὲ βγαίνει νὰ σκεπάζει ἄστρο κανένα·
 περίσσια, μύρια, σ' ὅλη τους τὴ χάρη,
 λάμπουν ἄλλα μονάχα, ἄλλα δεμένα·
 κάνουν καὶ κεῖνα Ἀνάστασις πού πέφτει
 τοῦ ὀλόστρωτου πελάτου μὲς στὸν καθρέφτη.

«Τὰ μαλλιά σέρνω στὰ λιγνά μου στήθη·
 δένω σταυρὸ τὰ χέρια· Οὐράνια, θεῖα!
 Πέστε Ἐκείνου πού σήμερα ἀναστήθη
 νὰ ἐλεηθῇ τὴ μαύρη τὴ Μαρία.
 Μέρα εἶναι Ἀγάπης· Ἄδης ἐνίκηθη·
 καίενται τὰ σπλάχνα, καίονται τὰ στοιχεῖα·
 καὶ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ κόσμου ἀναγαλλιᾶται
 καὶ κατ' Αὐτὸν τὸν σπίθα της τινάζει.

Ἄ Οὐρανὸς Ἀλληλούια ἠχολογáει·
 κατὰ τὴν γῆν ἐρωτεμένος κλίνει·
 ζεῖ τοῦ νεροῦ καὶ ἡ στάλα ὅπου κολλáει
 στὸ ποτήρι· Ἀλληλούια ἐγὼ κι' ἐκείνη·
 ὅταν ἡ Πύλη ἀκούστηκε νὰ σπάει,
 τί χλαοὺ στὸν κάτω κόσμῳ ἐγίνη;
 Χαίρεται μέσα ἡ ἄδυσο καὶ ἀσπρίζει·
 ὁ περασμὸς τοῦ Λυτρωτῆ σφυρίζει».

(Λάμπρος, Τὸ ἐσπέρας τῆς Λαμπρῆς)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

1

Ἐφές ἀργὰ ψιχάλιζε κι ὁ Γιάννης ἐτραγουῶδα,
 τοῦ πήρε ἀέρας τὴ φωνὴ στοῦ δράκοντα τὴν
 πόρτα.
 —Γιατί διαβαίνεις πάουρα καὶ τραγουῶδας πα-
 νῶρια;
 Ξυπνᾷς τ' ἀηδόνια τοῖ φωλιές, τ' ἄγρια που-
 λιὰ τοῦ κάμπους,
 ξυπνᾷς κι ἐμὲ τὸ δράκοντα μὲ τὴ δρακόντισ-
 σά μου,
 πό 'χω τὸν ὕπνο ἀγοραστὸ καὶ βαριοπληρω-
 μένο
 καὶ τὸ νερὸ πρὶ νίδομαι καὶ κεῖνο πλερωμένο;
 —Ἄσε με, δράκο, νὰ διαβῶ καὶ ἄσε με νὰ πε-
 ράσω,
 κάνει ὁ βασιλιάς χαρὰ, κάνει τοῦ γιοῦ του
 γάμο,

κι ὡς τό 'χω πού μὲ κάλεσε, γιὰ νὰ τοῦ στε-
 φανώσω,
 καὶ μ' ἔχουν γιὰ τραγουδιστή, γιὰ νὰ τοῦ
 ξεφαντώσω.
 —Σὰν ποιόνε βάνεις μάρτυρα, σὰν ποιόνε
 βάνεις πιέτζο;
 —Ποιόνε νὰ βάλω μάρτυρα, ποιόνε νὰ βάλω
 πιέτζο;
 —Τὸν ἥλιο βάλε μάρτυρα καὶ τὸ φεγγάρι πιέ-
 τζο,
 τ' ἄστρο καὶ τὸν αὐγερινό, ὅσο νὰ πᾶς καὶ
 νὰ 'ρθεις.

Κι ὁ Γιάννης ἐπαράργησε κι ὁ δράκοντας φω-
 νάζει :
 «Φάγα τὸν ἥλιο τὸ μιὸ καὶ τὸ φεγγάρι ἀκέ-
 ριο».
 Νὰ σου κι ὁ Γιάννης ἔφτασε τοῦ κάμπους
 καθαλάρης
 καὶ πίσω ἀπὸ τὴ σέλλα του ἓνα ὄμορφο κο-
 ρίτσι.
 Κι ὁ δράκοντας 'ποκρίθηκε, τὸν τέτοιο λόγο
 λέει :
 «Καλῶς τὸ Γιάννη γιόμα μου, τὸ Γιάννη δει-
 λινὸ μου,
 καὶ τ' ὄμορφο κορίτσι του νὰ εἶν' τ' ἀπόδει-
 πνὸ μου».
 Κι ὁ Γιάννης ἀποκρίθηκε τὸν τέτοιο λόγο λέει :
 —Σπαθὶ ἔχω γιὰ γιόμα σου, κοντάρι δειλινὸ
 σου,
 κι ἓνα μαχαίρι κοφτερό, νὰ κόβει τὸ λαϊμό σου.
 —Μὰ δὲ μοῦ λές, μπρὲ Γιάννη μου, πούθε
 γενοκρατιέσαι;
 —Ἡ μάνα μου εἶν' ἡ ἀστραπὴ κι ἀφέντης μου
 εἶν' ὁ δρόντος,
 κι ἐγὼ τ' ἀστραποπέλεκο, πού καίω τοῦ
 δρακόντους.
 —Σύρε, Γιαννή μου, στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ
 τὴν ὥρα,
 καὶ πάλε μεταγύρισε, νὰ κάμουμε ἓνα γιόμα.

2

Μιὰ χήρα ἔχ' ὄμορφον υἱό, κι ὄμορφο παλ-
 ληκάρη,
 — ἄϊ ματάκια μου καὶ γιέ μου —
 Τόνε ζηλεύει ἡ γειτονιά, τόνε ζηλεύ' ὁ κόσμος,
 τόνε ζηλεύ' ὁ σιούπασης, πρῶτον γιὰ νὰ τὸν
 βάλει,
 τόνε ζηλεύ' ἡ μάνα του, θέλει νὰ τόνε πάρει.
 Δὲν ἔχει πῶς νὰ τοῦ τὸ εἶπῃ, νὰ τοῦ τὸ μαρ-
 τυρήσῃ.
 —Σιούκου, γιέ μου, νὰ πέσουμε τὰ δυὸ νὰ
 κοιμηθοῦμε.
 —Γιὰ τσῶπα, μάνα, μὴν τὸ λές καὶ μὴν τὸ
 κουδεντιάζεις,
 γιατί μᾶς 'κούει ὁ θεός, τρεῖς χρόνους δὲν
 σταλάζει,
 γιατί μᾶς 'κούει κι ἡ μαύρη γῆς, τρεῖς χρό-
 νους δὲν ἀνθίζει,
 γιατί μᾶς 'κοῦν καὶ τὰ πουλιὰ, τρεῖς χρόνους
 δὲν λαλοῦνε,
 γιατί μᾶς 'κοῦν καὶ τὰ κλαργιά, τρεῖς χρό-
 νους δὲν ἀνοίγουν.